

Sevebildiğim Kadar Mutluyum Ve İnsanım Madem

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Aralık 2018

Bir karanlığı sahiplenmek gibi belki de karanlığın sizi reddetmesi.

Göğün tanıklığında, hasbıhal ettiğimin bile farkında değilim. Mavi bir tufan az sonramı şimdiden sahiplendi ve dün mizaçlı gölgesi çoktan yuttu isli vatani ruhumun.

Şerh düşmek filan istemiyorum bu küçük kıyamete aslında içimdeki yıkıntının tek mağduru olmak fazlasıyla üzüyor beni.

Görüntülerin karardığı ve mercek altına tutmaktan çok sıkıldığım aşikâr olup bitenleri.

Derin bir sessizlik hâsil olan ve derme çatma hikâyelerin sancaklarını nereye dikeceğimi bilmediği...

Satırları yaftalıyorum işte ve zamansız tüm acıları bir övünç kaynağı görüp şaibeli yalnızlığın duvarlarına fırçayla darbeler yapıyorum.

Karanlık bir oda içimdeki eşyayı tıktığım aslında girmekten men ettiğim kendimi. Kolilerce yalnızlık yığılmış odaya ve bir transfer söz konusu: dünün mülkiyetinden kaynaklanan aslında kirasını peşin ödediğim ruhumun çetrefilli işlere hiç de aklının ermediği.

Posta kutumda sayısız mektup kimden geldiğini bilmediğim.

İçimin duvarlarına dayanmış sayısız mektup kime göndereceğimi kestiremediğim...

Kaygılarımı büyütürken ben sadece alımlı bir yürekle teşrif ediyorum evrenin merkezine.

Her neredeysem merkeze de uzağım.

Aslında kayıp bir acıyı daha evlat edinmek adına diğer acılarımı nüfusuma geçirip yer açıyorum yeni evladiyelik dokusuna ömrümün.

Anlatmaktan bıkmadığım ve her nedense anlaşılmaktan yana asla ümitli olmadığım.

O kadar çok teferruat var ki öncemde ve de an'ımda saklı ve işte geleceğimi kurgulamaktan acizim.

Yetim bir düş olduğumu biliyorum artık bilinmezsin bile insanların rüyalarından kovaladığını ne de olsa

varlık addedilen benlik bir söylem filan değilim sadece ve söyleyemediğim onca şey mesken ve zemin teşkil ediyor ne zamanki yolum yazıp çizmeye düşse.

Çok maharetli bir yalnızlık benimki ve üstüme kaç beden büyük gelen pijamalarımla, o odaya girişimi yapmak istiyorum.

Yüz metre karelik bir yalnızlıktan bir odaya düşmüşken yolum.

Dipçiği midir ne hüznün, boyutsuzluğumun rüştünü ispatlamak adına ben dokunulmazlığımı lav edip mütemadiyen kendimi çimdiklerken ne de olsa gördüğüm kâbusların bir anlatı nezdinde bana olan yapışkanlığını azat etmek istiyorum.

Geniş mezhepli kimi insanın acısı.

Acıma kılı gözlerle bakarken koyuveriyorum sözcükleri sanki ben de bir meşrebiyim bunca hakir görülmüş duygunum.

Sözcükler bitleniyor ve temizleyip hizaya getiriyorum her birini yine TDK nasıl buyuruyorsa hizmet etmeyi seviyorum sözcüklere.

Sevebildiğim kadar mutluyum ve insanım madem...

İçimdeki yokluk büyüyor.

Varlık adı altında atıl bir yürek sesine denk düşünüyorum ve illa ki bağlanmalıyım birilerine ya da bir şeylere.

Bazen dokunuyorum bir dostun omzuna ve ürkerek tam cümleye başlıyorum ki...

Gerisi gelmiyor hiçbir şeyin çünkü yalnızlığımın çitlerinden atlayan rahvan atım illa ki sıkıntı yaratıyor ve rahatsızlık veriyor insanlara üstelik dostum ya da inandığım birileri bile olsa ne de olsa hakkım yok buna ve sessizliğini taciz edip varlığımla sıkıntı yaratmaya...

Ürkerek sever mi insan?

Dokunmadan ve görünmeden sever mi hele ki içindeki boşluk bir tabu kadar yoruyorsa insanı?

Kıta lar aştığım şiirler var.

Yollar aşıp geldiğim ve sığındığım yürekler.

İşte alt yazı geçiyor yüreğimin ekranından ve soyut bir imla hatası yapıyorum adeta ünlem yüklenmiş ruhumla ben mutluluğa taziyelerimi sunarken belki de bir başka mevsim düşecek yolum mutluluğa ne de olsa göreceli tüm duygular lakin acı ve hüznün çok derin çok da müşkülpesent ve ben, mütereddit ruhumun işgal edildiği her yeni günü ve geceyi nasıl oluyor da recm edemiyorum?

Zamana uyumsuzluğum.

Göreceli sıfatlara olan aşinalığım ve kabul görmediğim bir düzenek yine de ben hala sesimi duyurmaya çalışıyorum.

Merdivenlerinde aklımın ne çok cüce kelimeler az sonra uyanacak kainatın da tozunu atıp ben bir bir mübalağa dahi etmezken hala yaşamaya dair bir cümleyi kurarken zihnimde...